

Мал. Василя ОЛЕКСАНДРОВА

• ГУМОРЕСКА

Кадриль

– А ЩО, власне, робить у нашому управлінні Гаврильченко? Я три дні намагаюся знайти відповідь на це нехитре запитання, однак нічого зрозуміти не можу.

Новопризначений начальник управління Степан Петрович Кудин запитально дивився на своїх заступників і помічників, а вони з відповіддю не поспішали – посміхались загадково й навіть трохи двозначно.

Не дочекавшись пояснень, Степан Петрович дозволив собі ще трохи затримати увагу присутніх в його кабінеті учасників оперативної наради на окремій особі Василя Гаврильченка.

– За штатним розкладом він – інженер-економіст, а от у всіх наказах про розподіл обов'язків – жодного слова про Гаврильченка. Наче зовсім нема такого в управлінні. Дивина якась – співробітник без обов'язків.

Відчувалося, що Кудин починає нервувати. Тож його першому заступникові довелося взяти слово для пояснення.

– Ми сподівалися, що ви дочекаєтеся першої зустрічі з колективом управління і от тоді вже на загальних зборах...

– А до чого тут збори? Цей ваш Гаврильченко що, особливим красномовством відзначається? Чи, може, він на зборах якісь особливо цінні думки висловлює щодо істотного поліпшення роботи нашого управління? Так я в будь-який час готовий його вислухати. Навіть після роботи можу затриматися.

– Що ви, Степане Петровичу! Промовець з Гаврильченка нікудишній, і думки в нього куці...

– Тоді для чого управління потрібен працівник без певних обов'язків та ще й із куцими думками?

Присутні чомусь почали ховати очі від начальника, соватися на стільцях, відкашлюватися, аж поки вже другий заступник не наважився продовжити розповідь про таємничого Гаврильченка.

– Управлінню він не потрібний, а от вам особисто без Гаврильченка – мов без рук. На критиці наш Гаврильченко спеціалізується...

– На критиці? Що ж, це вже трохи краще.

– На критиці ваших попередників, Степане Петровичу. Гаврильченко критикує виключно колишніх начальників. Наче й дрібниці, але на фоні минулих прорахунків і недоробок, недолугості й некомпетентності тих, колишніх керівників, ваша постань, Степане Петровичу, виглядає тиме досить пристойно. І потім будь-які нові неприємності ви спокійно зможете списувати на рахунок тих, давно затаврованих, небораків. Без пояснень. Гаврильченко сам про них подбає і публічно все всім розтлумачить.

Кудин замислився. Певно, намагався належним чином оцінити можливість, що відкривала для нього Гаврильченкова критика.

– І давно він цим займається?

– Та завтра на зборах якраз п'ятого почне доводити.

– П'ятого? Отже, я рано чи пізно стану шостим, якого він теж буде доводити? – приречено похитав головою начальник управління.

– Що ви! Що ви, Степане Петровичу! Боронь Боже! – загукали заступники й помічники. – Вас неодмінно висунуть вище, на відповідальнішу роботу!

– Чому ж не висували моїх попередників? Чому їх усіх... одного за одним... За недоліки і як таких, що не забезпечили?..

Відповіді Кудин чомусь не дочекався і змушений був повертати розмову в інший бік.

– Хто ж в управлінні виконує обов'язки інженера-економіста? Замість Гаврильченка, якому ніколи, який спеціалізується на критиці колишнього керівництва?

– Його обов'язки покладено на Трепачука, завідуючого технологічним відділом.

– Трепачук щось тямить у економічному плануванні?

– Анічогісінько. Та що поробиш, коли треба.

– Ну, а за Трепачука хто виконує

Словник-жартівник

Акумуляція – хрестини.

Вухналі – серезжки.

Кавун – любитель кави.

Лінійка – ледача жінка.

Дмитро ПЛАХОТНИК.

м. Лубни.

обов'язки завідуючого технологічним відділом?

– За Трепачука відпрацьовує Сидорчук із відділу постачання. У нього, правда, нема інженерної освіти. Однак нічого – тягне... потроху. А із Сидорчуківими обов'язками більш-менш задовільно справляється ваш другий заступник. Ну, а другим заступником у нас насправді ваш перший помічник. Теж тягне, хоч і не завжди у той бік, куди треба. А обов'язки першого помічника виконує фактично ваш перший заступник...

– Чекайте, чекайте, – захвилювався Степан Петрович. – Не так швидко. З незвички мені важко все осягнути, бо можу щось переплутати. Хто тут перший? Хто другий? Хто технолог? Хто постачальник? І хто в такому разі я сам?

– Як хто? – знову в один голос загукали дещо здивовано заступники і помічники. – Взагалі ви начальник. Але оскільки перший заступник – фактично перший помічник, а перший помічник – другий заступник, а другий заступник – замість Сидорчука, а Сидорчук – замість Трепачука, а Трепачук – замість Гаврильченка, то ви практично – перший заступник самого себе.

– А хто ж тоді начальник управління?

– Як хто? – почали було знову всі присутні й зупинилися, бо ж вочевидь виходило, що началька в управлінні нема і ніколи не було. Принаймні з того часу, як Гаврильченко спеціалізується на критиці вад і недоліків колишнього керівництва.

Це відкриття всіх засмутило, і тому, либонь, Степан Петрович якомога лагідніше звернувся до своїх заступників і помічників:

– Так от, друзі мої! Давайте обличимо цю кадриль. Я маю на увазі кадрові танці парами: перший – другий... Від сьогоднішнього дня критика моїх попередників відмінється. На Гаврильченка покладатимуть його прями обов'язки економіста. Трепачук повертається до технології. Сидорчук – до постачання. Помічники стають помічниками. Заступники – заступниками. А я спробую попрацювати начальником управління. Побачимо, чим все це закінчиться.

Олександр МІРОШНИЧЕНКО.

Київська обл.

Навмисно не придумаєш

"Приведені в характеристиці свідчення про чесність і порядність підозрюваного вважати наклепом".

(Із слідчої справи).

"Останнє місце роботи – водій службового автомобіля генерального директора. Причина звільнення – ліквідація генерального директора".

(Із резюме).

"Забороняється забирати дітей із дитсадка у нетверезому стані".

(Із "Правил для батьків").

"Півзахисник прокинувся задньою ногою м'яч собі на хід".

(Із футбольного коментаря).

"Замість надрукованого "дишає на ладан" слід читати "йде на лад".

(З уточнення в газеті).

Народні усмішки

Перед весіллям наречений розпитує свого приятеля, котрий вже має досвід подружнього життя:

– А от скажи, що гірше: коли дружина не вміє готувати чи коли не любить готувати?

– Коли любить готувати, але не вміє.

Суддя питає звинуваченого в автоаварії:

– Ви знаєте, що були в нетверезому стані за кермом свого автомобіля?

– Ні, ваша честь! Я був таким, як оце ви зараз.

Суддя звертається до секретаря суду:

– Зазначте у протоколі: звинувачуваний визнав свою вину.

– Я реклами не вірю! Приміром, страстбургери так розхвалюють, а мені зовсім не сподобались.

– Ти хотів сказати – гамбургери?

– Ні, чого? Я ж їх у Страсбурзі їв.

Круті думки

У Росії дві біди вже давно об'дналися: тепер це дурні, які всім указують одну дорогу.

Ніколи народ так швидко не стає розумнішим, як після виборів.

Будувати повітряні палаци легко, однак дуже важко зруйнувати.

Як часто за гордим орлиним профілем приховується полохливий курячий анфас.

Ніщо так не сприяє рівності перед законом, як загальна безправність.

Найліпше алібі – не попадатися! Кожен електрик хоч раз у житті був провідником.

У нас усе йде до кращого, але чомусь оминає хороше.

Нині класиків частіше цитують, ніж читають.

Поки люди не знали про шкідливість куріння, нікотин убивав тільки коней.

Кому багато дано, тому все мало. Щоб влада знала своє місце, не треба дозволяти їй довго засиджуватися на ньому.

Ніде так не люблять посилатися на громадську думку, як там, де її насправді немає.

Всі люди народжуються рівними, але не всі – людьми.

Совість – не гроші, її не відмиєш. Від правди життя просто нема ніякого життя.

Борис КРУТІЄР.

Мал. Сергія ТЮНІНА.

- Ну от, хлопці, настало "бабине" літо...

Караоке

Як ішов Іван до чужої –
Своїй непогода.

А Іван каже: "До чужих йду,
Бо своєї шкода".

Притча про щастя

ПРИЙШЛО до людини Щастя, а там вхідні металеві двері зачинені на всі замки. І на дзвінки та стукання ніхто не відповідає. Нарешті господар таки озвався через замкнені двері:

– Хто там?

– Щастя твоє прийшло, відчиняй...

– Ви в яку квартиру дзвоните? – здивовано поцікавився господар.

– Та в твою ж, у чотирнадцяту... Будинок сім по вулиці Відрадіній.

– А хтось вам потрібен?

– Та ти мені і потрібен, відчиняй швидше! – вже знервовано заговорило Щастя. – Мені ще дванадцять квартир треба відвідати сьогодні.

– Знову базу даних мешканців нашого будинку хтось злив, – сердито похитав головою господар і ще раз уточнив: – А хто ж все-таки ви?

– Та щастя я твоє, щастя! – вигукнуло Щастя.

– А часом не банківський колектор? – запідозрив неладне господар. – Так я іпотеку не брав.

– Причому тут банк?! – роздратовано прозвучало через двері. – Щастя дорожче за будь-яку іпотеку!

– Лічильники газу та електролічильники перевіряли минулого тижня, китайських поясів для масажу нам не потрібно! – вигукнув господар давно завчену фразу...

– Ну що ж ви за люди такі – не хочете впустити до себе в оселю своє щастя!

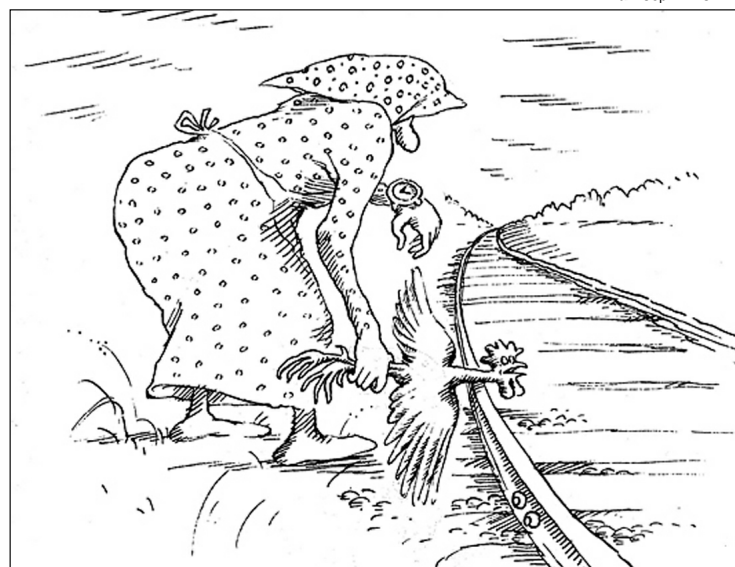
– Життя навчило – нікого не пускати, – відповів господар. – Якщо дуже треба, то пришліть повістку...

– Зараз піду і залишишся без свого щастя, – пригрозили безнадійним голосом через двері.

– Стривай, – після довгого мовчання сказав господар. – Чорт з тобою, заходь...

Двері рипнули. Але за ними вже нікого не було.

– Ходять, дзвонять, турбують, – низав плечима господар, – а толку ніякого... Щастя каже, а яке воно – не знає... Ось і швандяють по квартирах...

Архів "зорянського"
гумору – на сайті
www.zorya.poltava.ua

